

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/2419 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Breda, van 26 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 18 december 2006 heeft de minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juli 2007, verzonden op 27 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

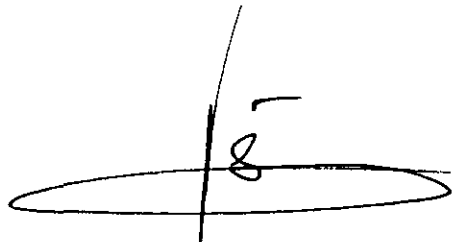
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2007

422.

Verzonden: 25 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/2419

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 26 juli 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. W.A. Venema te Rijsbergen,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. F.L.B. Venghaus.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 18 december 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake de ongewenstverklaring als bedoeld in artikel 67 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 12 juli 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld van J.A.M. Bierhoff als tolk in de Portugese taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op _____ de Angolse nationaliteit te bezitten en sedert 13 april 1996 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft op 16 april 1996 aanvragen ingediend om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard. Op deze

Reg.nr(s): AWB 07/2419

blad 2

aanvragen is door verweerder op 5 november 1996 afwijzend beslist. Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 21 april 1997 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit een beroepschrift ingediend. Bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 16 juni 1999 is het beroep gegrond verklaard wegens schending van de hoorplicht. Deze rechtbank heeft voorts bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand blijven (AWB 97/5464).

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde bezwaarprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot de ongewenstverklaring van eiser op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte ongewenst heeft verklaard. Allereerst heeft eiser gesteld dat verweerder is voorbijgegaan aan artikel 2:1 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) door eisers gemachtigde, die bij verweerder bekend was, niet in de gelegenheid te stellen zijn zienswijze te geven op het voornemen tot ongewenstverklaring van eiser. Eiser heeft voorts aangevoerd dat de gegevens, zoals die zijn opgenomen in het uittreksel van de Justitiële documentatiedienst, onjuist zijn. Verder is eiser van mening dat de ongewenstverklaring als een disproportionele maatregel aangemerkt moet worden, omdat hij tweemaal wegens een betrekkelijk gering feit is veroordeeld, hij reeds langdurig in Nederland verblijft en hij hier een zoontje heeft. Eiser heeft voorts een beroep gedaan op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Volgens eiser had verweerder met inachtneming van de thans bestaande situatie in Angola moeten beoordelen of terugkeer van eiser naar Angola tot schending van artikel 3 EVRM zou leiden. Tevens heeft eiser in verband met zijn gezinsleven met zijn Nederlandse zoon een beroep gedaan op artikel 8 EVRM. Ten slotte is eiser van mening dat verweerder eiser naar aanleiding van zijn bezwaarschrift had moeten horen.

2.5 Met betrekking tot eisers stelling dat verweerder in strijd met artikel 2:1 Awb heeft gehandeld door eisers gemachtigde niet te horen naar aanleiding van het voornemen tot ongewenstverklaring overweegt de rechtbank allereerst als volgt. Naar het oordeel van de rechtbank brengt artikel 4:8 Awb in samenhang gelezen met artikel 2:1 Awb niet met zich mee dat de gemachtigde van eiser bij het gehoor in verband met het voornemen van verweerder om eiser ongewenst te verklaren aanwezig had moeten zijn of op een later tijdstip in de gelegenheid had moeten worden gesteld om zijn zienswijze op dat voornemen naar voren te brengen. Daarbij neemt de rechtbank mede in aanmerking dat onbestreden door verweerder is gesteld dat eiser tijdens het gehoor niet kenbaar heeft gemaakt bezwaar te hebben tegen het houden van het gehoor zonder zijn gemachtigde of tegen de gang van zaken tijdens het gehoor. Er is naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen grond voor het oordeel dat het bestreden besluit in strijd met bovengenoemde artikelen van de Awb is genomen. Dat dit besluit een ongewenstverklaring betreft kan daaraan niet afdoen.

2.6 De rechtbank neemt, in het licht van de overige beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan een vreemdeling

Reg.nr(s): AWB 07/2419

blad 3

ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw 2000.

2.7 De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiser geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft als bedoeld in artikel 8, eerste lid, aanhef en onder a tot en met e, dan wel l, Vw 2000. Dat brengt met zich dat ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 eiser ongewenst kan worden verklaard, indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Volgens eerdergenoemd beleid van verweerder inzake de ongewenstverklaring van vreemdelingen, zoals ten tijde van het bestreden besluit vermeld in paragraaf B1/2.2.4.4 Vreemdelingencirculaire 2000, is sprake van gevaar voor de openbare orde in gevallen waarin wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel ten minste een maand bedraagt. Het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden.

Verweerder heeft in het bestreden besluit verwezen naar het uittreksel uit de Justitiële Documentatie van 13 december 2006. Blijkens dit uittreksel is eiser op 18 januari 2006 door de Politierechter te Breda veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden. Dit vonnis is op 2 februari 2006 onherroepelijk geworden. Voorts blijkt uit dit uittreksel dat eiser op 24 oktober 2003 door de Politierechter te Zwolle is veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden. Eiser heeft in beroep weliswaar aangevoerd dat deze gegevens onjuist zijn, maar heeft deze stelling niet met objectieve gegevens onderbouwd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder derhalve kunnen uit gaan van de juistheid van de gegevens opgenomen in het uittreksel uit de Justitiële Documentatie van 13 december 2006.

Ten aanzien van het standpunt van eiser dat de ongewenstverklaring als een disproportionele maatregel aangemerkt moet worden, omdat hij twee maal wegens een betrekkelijk gering feit is veroordeeld, hij reeds langdurig in Nederland verblijft en hij bovendien een Nederlandse zoon heeft, wordt het volgende overwogen. De rechtbank stelt vast dat eiser bij herhaling is veroordeeld wegens misdrijven waarvoor volgens het beleid van verweerder ongewenstverklaring geïndiceerd is. De opvatting van eiser dat het slechts geringe feiten betreft, doet hier niet aan af. Daarnaast heeft verweerder bij de afweging van het algemeen belang dat is gediend met bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten tegen het persoonlijk belang van eiser naar het oordeel van de rechtbank geen doorslaggevende betekenis hoeven toekennen aan de duur van eisers verblijf in Nederland. Niet in geschil is immers dat aan eiser nimmer een verblijfsvergunning is verstrekt. Ten slotte heeft verweerder bij de belangenafweging betekenis mogen hechten aan het gegeven dat nergens officieel is geregistreerd dat eiser de vader is van het door hem genoemde bij zijn moeder wonende Nederlandse kind, nu hij geen relatie met de moeder van heeft. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hetgeen door en namens eiser is aangevoerd van onvoldoende gewicht is om eisers ongewenstverklaring achterwege te laten.

Voorts heeft eiser aangevoerd hij bij gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst een substantieel risico loopt slachtoffer te worden van schending van artikel 3 EVRM en dat verweerder dit dient te betrekken bij de door hem in het kader van de ongewenstverklaring te verrichten belangenafweging, hetgeen verweerder niet heeft gedaan. Naar het oordeel van de

Reg.nr(s): AWB 07/2419

blad 4

rechtbank kan deze stelling van eiser evenmin slagen. Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder in dit verband verwezen naar de inhoud van de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 16 juni 1999 (kenmerk: AWB 97/5464) in eisers asielprocedure. De rechtbank overweegt dat hetgeen in die uitspraak is overwogen onderdeel uitmaakt van het onderhavige besluit inzake eisers ongewenstverklaring. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten de door hem in de asielprocedure aangevoerde omstandigheden te beoordelen aan de hand van de huidige situatie in Angola, overweegt de rechtbank dat eiser hiermee miskent dat het aan eiser is om die (gewijzigde) omstandigheden naar voren te brengen. Eiser heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan verweerder gehouden was nader onderzoek te doen naar de door eiser in zijn asielprocedure aangevoerde gronden. Reeds hierom kan de verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, van 18 november 2003 (LJN: AO7159) niet slagen, nu de vreemdeling in die zaak tijdens de procedure tot ongewenstverklaring wel een gemotiveerd beroep heeft gedaan op artikel 3 EVRM. Gelet op het voorgaande, kan verweerdens standpunt met betrekking tot artikel 3 EVRM in dezen in rechte standhouden.

Aangaande eisers beroep op artikel 8 EVRM is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiser dit beroep in een eerder stadium van de procedure, namelijk in de bezwaarfase, had kunnen en moeten inbrengen, zodat dit beroep tardief is.

Tot slot heeft eiser in beroep aangevoerd dat verweerder hem naar aanleiding van zijn bezwaarschrift had moeten horen. Dienaangaande overweegt de rechtbank het volgende. De vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht bestaat wordt beheerst door het bepaalde in hoofdstuk 7 Awb. Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij één van de uitzonderingen van artikel 7:3 Awb zich voordoet. Van het horen in bezwaar kan slechts met toepassing van dit artikel worden afgezien, indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Daarbij moet de inhoud van het bezwaarschrift worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing. De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift bezien in samenhang met hetgeen eiser in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien. De beroepsgrond faalt derhalve.

2.8 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Reg.nr(s): AWB 07/2419

blad 5

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 26 juli 2007, in tegenwoordigheid van E.C. Petrusma, griffier.

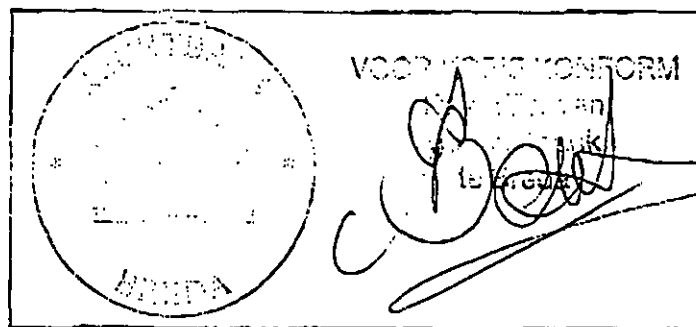
Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 27 JULI 2007

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

VENEMA
ADVOCATEN en PROCUREURS

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 AUG 2007 ✓	
ZAAKNR.	06083
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

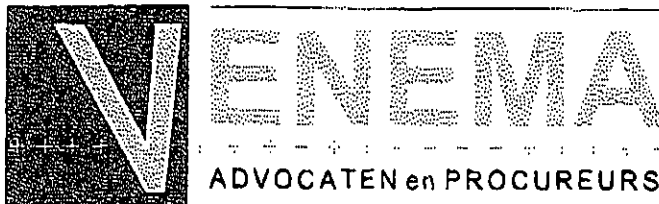
Hoger beroepschrift

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State

Appellant is wonende te :
aan de voor deze zaak woonplaats kiezende te Rijsbergen aan de St.
Bavostraat 18 op het kantoor van mr. W.A. Venema die verklaart door hem bepaal-
delijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger beroep in te stellen en in deze zaak als zijn
gemachtigde op te treden.

1. Bij beschikking van 23 mei 2006, verzonden op 25 juli 2006, heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie appellant ongewenst verklaard.
2. Op 18 augustus 2006 heeft appellant tegen voornoemde beschikking bezwaar gemaakt bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.
3. Bij beschikking van 18 december 2006 heeft de Minister van Justitie het bezwaar ongegrond verklaard.
4. Op 15 januari 2007 heeft appellant van laatstgenoemde beschikking beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage.
5. Bij uitspraak van 26 juli 2007, verzonden op 27 juli 2007, heeft de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Breda, het ingestelde beroep ongegrond verklaard.
6. Appellant kan zich met voornoemde uitspraak niet verenigen weshalve hij daarvan hierbij bij Uw Afdeling hoger beroep instelt.
7. Appellant voert tegen de aangevochten uitspraak de volgende grieven aan.

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

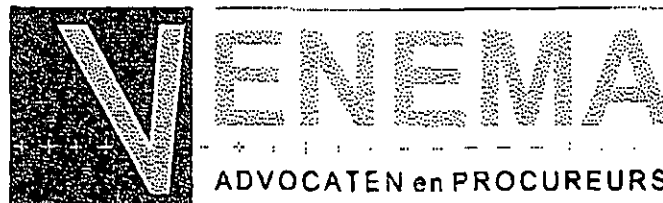
2

Grief 1

Appellant kan zich niet verenigen met de in rechtsoverweging 2.5 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat hetgeen de Rechtbank daarin overwogen heeft in strijd is met het bepaalde bij artikel 2:1 van de Algemene wet bestuursrecht. Immers, zoals Uw Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraken van 21 januari 1999 (AB 1999/309) en 30 augustus 2006 (AB 2007, 18), moet gelet op de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 2:1 van de Algemene wet bestuursrecht geoordeeld worden dat het optreden van een gemachtigde tot gevolg heeft dat het contact met de belanghebbende in beginsel via de gemachtigde verloopt. Een bestuursorgaan dat, wetende dat een gemachtigde is aangesteld, bepaalde stukken niet (tevens) aan deze gemachtigde doet toekomen, kan daarom in strijd met het beginsel van een zorgvuldige voorbereiding handelen, aldus Uw Afdeling. Hetgeen de Rechtbank heeft overwogen berust derhalve op een onjuiste uitleg van artikel 2:1 van de Algemene wet bestuursrecht. Nu verweerder voornemens was om appellant ongewenst te verklaren brengt deze bepaling met zich mee dat verweerder de toenmalige gemachtigde van appellant op de hoogte had moeten stellen van het voornemen om appellant ongewenst te verklaren. In dat verband is niet relevant, zoals de Rechtbank heeft overwogen, dat appellant tijdens het gehoor, waarin aan appellant is meegedeeld dat het voornemen bestond om hem ongewenst te verklaren, niet kenbaar heeft gemaakt bezwaar te maken tegen het houden van gehoor zonder zijn gemachtigde. Dit oordeel is immers strijdig met de hier genoemde bepaling. Daarbij heeft de Rechtbank voorts niet onderkend dat verweerder ook buiten genoemd gehoor de toenmalige gemachtigde van appellant van het voornemen tot ongewenstverklaring in kennis had kunnen en moeten stellen.

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

3

Grief 2

Appellant kan zich niet verenigen met de in vierde alinea van rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

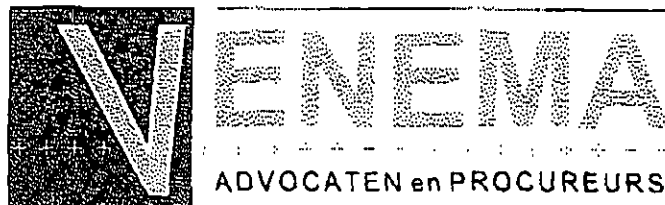
Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de stelling van appellant dat hij in Nederland een kind heeft, namelijk zijn zoon die bij zijn moeder in Nederland verblijft. Reeds in het gehoor voorafgaande aan de ongewenstverklaring heeft appellant van dit kind van hem melding gemaakt. Met het oog op een zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beschikking had het derhalve op de weg van verweerder gelegen om nader onderzoek te doen naar de wijze waarop appellant invulling geeft aan het familieleven met zijn zoon. De omstandigheid dat de relatie van appellant met zijn zoon niet officieel geregistreerd is is daarom niet van belang.

Grief 3

Appellant kan zich niet verenigen met de in de vijfde alinea van rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank op ontoereikende gronden geconcludeerd heeft dat de stelling van appellant dat verweerder, alvorens tot ongewenstverklaring te besluiten, had moeten onderzoeken of appellant in zijn land van herkomst het substantiële risico loopt slachtoffer van schending van artikel 3 EVRM te worden, niet kan slagen. Immers, de overweging van de Rechtbank dat verweerder in de bestreden beschikking in dit verband heeft verwezen naar de uitspraak van 16 juni 1999 van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, ontbeert feitelijke grondslag, althans verweerder heeft in de bestreden beschikking niet overwogen dat

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

4

uit die uitspraak volgt dat vaststaat dat appellant geen slachtoffer van schending van artikel 3 EVRM zal worden. Voor zover die uitspraak wel deel uitmaakt van de bestreden beschikking heeft de Rechtbank miskend dat de verwijzing in de bestreden beschikking slechts gedaan is in het kader van het beroep van appellant op het driejarenbeleid en dat het daarop betrekking hebbende deel van de bestreden beschikking niet ter toetsing aan de Rechtbank voorlag. Door wel naar de uitspraak van 16 juni 1999 te verwijzen is de Rechtbank voorts buiten de grenzen van het geschil getreden. Dat is in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

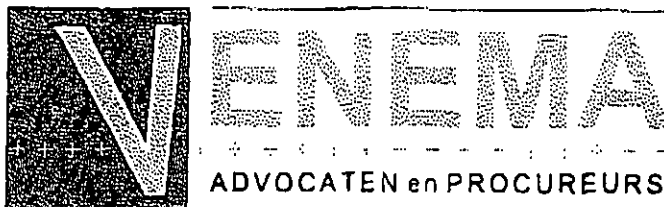
Ook heeft de Rechtbank op ontoereikende gronden het beroep van appellant op de uitspraak van 18 november 2003 van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Alkmaar, verworpen omdat appellant in zijn beroep op artikel 3 EVRM geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd. Immers, de betrokkene in de uitspraak van 18 november 2003 heeft dat evenmin gedaan maar slechts gesteld dat zijn uitzetting naar zijn land van herkomst in strijd zal zijn met artikel 3 EVRM.

Grief 4

Appellant kan zich niet verenigen met de in rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank dat appellant zijn beroep op artikel 8 EVRM in een eerder stadium van de procedure, namelijk in de bezwaarfase, had moeten inbrengen en dat dit beroep daarom tardief is.

Appellante kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat de Rechtbank miskend heeft dat de toetsing door de Rechtbank van de bestreden beschikking naar de feiten en omstandigheden ten tijde daarvan er niet aan in de weg staat en voorts geen rechtsregel verbiedt dat, binnen de door de wet en de goede procesorde begrensde mogelijkheden, bij de beoordeling van het beroep gronden worden betrokken die na het nemen van de bestreden beschikking

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 16
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

5

zijn aangevoerd en niet als zodanig in bezwaar naar voren zijn gebracht. De Rechtbank heeft in dit deel van de aangevochten uitspraak voorts miskend dat de met een beroep op artikel 8 EVRM aangevoerde beroepsgronden direct verband houden met hetgeen appellant in bezwaar en bij het gehoor voorafgaande aan de ongewenstverklaring heeft aangevoerd. Daarom was er geen reden waarom de Rechtbank niet mede op de grondslag van deze beroepsgronden uitspraak zou doen. Appellante verwijst in dit verband naar de uitspraak van Uw Afdeling van 8 september 2004 (JB 2004, 365).

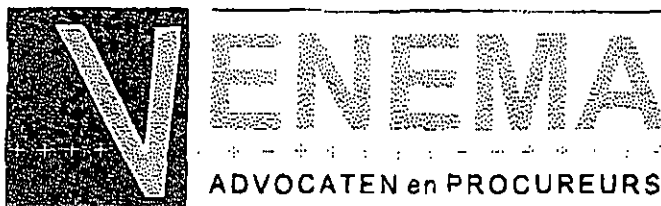
Van de met een beroep artikel 8 EVRM in beroep aangevoerde gronden kan gezegd worden dat die direct verband houden met de in bezwaar aangevoerde en in het gehoor voorafgaande aan de ongewenstverklaring aangevoerde gronden. Uit die gronden volgt dat appellant een zoon in Nederland heeft waarmee hij regelmatig contact heeft. Mede op deze grond had de Rechtbank het beroep van appellant op artikel 8 EVRM niet mogen passeren.

Grief 5

Appellant kan zich niet verenigen met de in de achtste alinea van rechtsoverweging 2.7 van de aangevochten uitspraak vermelde overwegingen van de Rechtbank.

Appellant kan zich met dit deel van de aangevochten uitspraak niet verenigen omdat uit de in de voorafgaande grieven aangevoerde gronden volgt dat het bezwaar niet kennelijk ongegrond was. In het bijzonder had verweerder gezien het beroep op artikel 8 EVRM en het familieleven van appellant met zijn zoon in Nederland aanleiding moeten zien om appellant te horen teneinde meer en voldoende op de hoogte te kunnen komen van de wijze waarop appellant uitvoering geeft aan de uitoefening van zijn familieleven met zijn zoon, alsmede om nadere gegevens te kunnen verstrekken voor wat betreft de familierelatie met deze zoon.

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel: +31 (0)76-5968560
fax: +31 (0)76-5968961

6

REDENEN waarom appellant zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek:

- a) dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- b) de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Breda, van 26 juli 2007 te vernietigen;
- c) het bij de Rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren;
- d) de bestreden beschikking van 18 december 2006 alsnog te vernietigen;
- e) alsmede verweerder te veroordelen in de proceskosten die appellant in beide instanties heeft moeten maken.

Rijsbergen, 24 augustus 2007

Gemachtigde